

stillet med, hvad den højtærede Minister har foreslaaet paa dette Punkt i § 6, og jeg vil altsaa være glædest, naar hele § 34 gik ud. Jeg har dernæst sluttet mig til det Mindretal, der har stillet Ændringsforslag til § 27 omhandlende den allerede her ved Behandlingen omtalte Overførelse. Men jeg maa ærligt tilstaa, at jeg ikke er helt fornøjet med den Affattelse, dette Ændringsforslag har faaet, thi derefter forekommer det mig, at det ikke er fuldkommen klart, at Retten til Overflytning er en ved Medlemmet hæftende Ret, og det er for mig afgørende. Jeg vilde synes, at denne Lov var fuldstændig forfejlet, hvis den ikke var et tydeligt og klart Udtryk for, at et Medlem af Samfundet, som en Gang var gaaet ind i en anerkendt Sygekasse, havde Ret til der at faa sit Statstilskud, havde Krav paa hvor som helst i Landet indenfor den naturlige Begrænsning, som af forsikringstekniske Hensyn var nødvendig, at kunne blive optaget i den paagældende til hans svarende faglige eller lokale Sygekasse, og jeg synes, man maa være klar paa, at der ikke kan ske den Slags Ting, som at Retten er knyttet til tilfældig bestaaende Institutioner som Centralsygekasser og lignende. Det staar ikke mig klart, om det Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet, i saa Henseende er fyldestgørende, men jeg vil indrømme, at det vil komme meget an paa, hvad den højtærede Indenrigsminister svarer paa det Spørgsmaal, der i den Henseende er rettet til ham. Hvis den højtærede Indenrigsminister mener, der aldrig kan være Tale om, at Indenrigsministeriet vilde godkende Regler, som gjorde Overflytning fra den ene til den anden anerkendte Sygekasse afhængig af, om vedkommende Sygekasse er Medlem af denne eller hin Organisation — altsaa oven i Købet noget, hvorpaa det enkelte Medlem som saadant ikke har Indflydelse —, vilde jeg være mere betrygget ved den Affattelse, som nu foreligger. Derfor vil jeg ærligt tilstaa, at jeg imødeser den højtærede Ministers Udtalelse paa dette Punkt med stor Interesse.

Medens jeg har Ordet, vil jeg endnu gøre nogle Modbemærkninger til, hvad den ærede foregaaende Taler sagde om Medicinforbruget i Sygekasserne. Jeg mener, det er uretfærdigt, naar han bebrejder Læger, at de skriver Medicin op i saadanne Tilfælde, hvor de ikke er fuldstændig klare ved Diagnosen over, om og i hvor høj Grad vedkommende lider af denne eller hin Sygdom; thi enhver,

der har beskæftiget sig det mindste med Sygdom, vil vide, at adskillige, navnlig nervøse Folk, ofte har alle mulige Fornemmelser, der endog meget plausibelt kan forekomme dem at maatte stamme fra den ene eller den anden Sygdom, og derfor saadanne Tilfælde vil Lægens suggestive Indflydelse være af overordentlig stor Betydning. Det er sikkert en meget væsentlig Del af Lægekunsten at kunne suggerere Patienten. Naar der kommer en ældre tilforladelig Læge, der med Vægt erklærer, at nu skal han nok skrive en Medicin op, der skal hjælpe, er det saamænd det halve af Tingen, saa kan det ofte være temmelig lige meget, om det er den ene eller den anden Medicin. Det kan være nok at bibringe vedkommende Indtrykket af, at han er paa Vej til at blive rask, naar han blot benytter dette — om Medicinen saa blot er Sukkervand, vil han nok blive rask. Denne Fremgangsmaade maa man finde sig i, den hører med til den kurative Del af Lægebehandlingen, og skal den støttes ved en Smule Medicin, kan jeg ikke se, at det skal ligge udenfor Sygekassernes Opgave at yde denne. Jeg vilde anse den for en meget daarlig Læge, der kunde kurere et Menneske paa denne suggestionerende Maade ved at give ham en eller anden Medicin, men i Stedet for sagde: Jeg ved ikke, hvad De fejler, og jeg kan ikke give Dem Medicin, for det gaar ud over Sygekassens Pung. Jeg er vis paa, at det vilde have den slettest mulige Indflydelse paa Patienten, og det kan umuligt være Lægekunstens Opgave.

Jeg skal saa endelig gøre en Betragtning gældende, som jeg tror har nogen Betydning. Til de Bemærkninger, jeg henvendte til den højtærede Indenrigsminister, vilde han med nogen Føje kunne sige, at han ikke har villet skabe noget nyt paa dette Omraade, men udtrykkeligt i den bekendte Skrivelse af 26. Januar 1914 har stillet sig paa det rent konservative Standpunkt — altsaa paa et Standpunkt, man paa Forhaand skulde tro maatte glæde Folketingsmanden for København: 4de Valgkreds (Schøvelin) — ikke at ville fravige den en Gang bestaaende Praksis, som er skabt ved Sygekasseinspektoratets Indberetning til Indenrigsministeriet af 15. Februar 1900. Dette kunde den højtærede Minister med nogen Føje gøre gældende. Men jeg mener dog, at det ikke er fuldt af propos at vedblive at indtage dette Standpunkt — Konservatismen kan af og til ogsaa være af det onde, om end sjældent —, og jeg vil i den